

Pri prireditvi teksta se je držal Golar v splošnem Levčeve redakcije, le pri onih pesmih, ki so bile tiskane v zbirki l. 1854., je sledil deloma tudi prvotnemu tekstu in je jezik le v toliko izpreminjal, kolikor zahtevajo današnja slovniška pravila, dostikrat pa je obe izdaji kontaminiral, če se mu je zdelo potrebno. N. pr. pri pesmi »Uvod« (I. str. 3) je vzel 1.—3. kitico iz l. 1854., 4. kit. je iz l. 1854., izvemši zadnji verz, 5. kit. iz Levca itd.; zakaj je izpustil v 9. kitici verz »ozre s prijaznim se nasmehom náme« (Levec) in v 11. kit. »v prikazni rajske se mi duh zamakne«, si ne vem razlagati. V splošnem je ponatis iz Levca dober, edino samovoljno premikanje interpunkcij kvari dostikrat tudi smisel.

Nikakor pa ne morem odpustiti Golarju, da je v Levstikovih zbranih spisih prezrl Levčevo »Izjavo« (V. zv. str. 353), ki pravi, da pesmi »Na Pivki« (Golar, II. str. 53) »niso Levstikove, ampak Vilharjeve in da so zmotno uvrščene med Levstikove pesmi«.

V splošnem ta izdaja Levstikovih poezij ni dobra, a marsikdo, ki se dosihdob ni zanimal za Levstika kot pesnika, bo vendar našel dosti lepega v njih.

R. Mole

Simon Jenko: Pesmi. Uredil dr. Joža Glonar. V Ljubljani 1920. Založila Tiskovna Zadruga. Natisnila Narodna tiskarna.

Dr. Glonar je uredil Jenkove pesmi v splošnem po kronološkem principu, s par izjemami, ki so razvidne na prvi strani kazala, dasi ne popolnoma jasne. Zakaj bi baš pesem »Po slovesu« iz leta 1855. morala otvoriti kólo Jenkovih umetnin, zakaj ne n. pr. »Korak v življenje«, ki je, o čemer nas poučuje kazalo, že iz l. 1853.? So li tu odločali morebiti estetski momenti na škodo v splošno izvedenemu kronološkemu principu? In če bi bili res merodajni estetski momenti, zakaj pa niso bili tudi drugod, kar bi bilo zbirki le v korist? Seve, potem bi bil pa zopet prerušen kronološki princip!

Zdi se mi, dá kronološki princip pri takih poljudnih izdajah sploh ni na mestu. Saj občinstva ne zanima toliko vprašanje, k e d a j n e g o k a j n a m j e z a p e l n a š J e n k o, »Obujenke« so umetnina enotna, nedeljiva, isto velja o »Obrazih«. To je bila Jenkova umetniška volja, ki jo je jasno dokumentiral v prvi izdaji svojih pesmi, ki jo je sam uredil. To njegovo voljo je upošteval Funtek v svoji izdaji, ne pa dr. Glonar. Zaradi nesrečnega kronološkega principa je moral dr. Glonar obe umetnini raztrgati, razdrobiti in s tem tudi zatemniti lepo enotno harmonično občutje, ki ga doživimo, če čitamo »Obujenke« oziroma »Obraze« v Jenkovi prvotni, oziroma v Funtkovi izdaji. Zdi se mi, kot bi gledal lep, žalibog, razbit kip! Za kronološko razmotrivanje vendar zadostuje, da se pri vsaki pesmi v k a z a l u nahaja datum, kedaj je pesem nastala, oziroma če to ni ugotovljeno, kedaj je prvič priobčena; pesmi same pa naj bodo urejene po estetskih principih. Želimo, da bi gospod doktor te naše želje pri drugi izdaji upošteval.

Ivan Mazovec.

Ivo Trošt: Moja setev. Zbrani mladinski spisi. II. zvezek. V Ljubljani 1920.

V »Društvu za zgradbo Učiteljskega konvikta« je našel nekdanji Dobravec in sedanjí urednik »Zvončka« Ivo Trošt založništvo svoji zbirki mladinskih spisov. Troštova mladinska »setev« bi utegnila biti bogata po svoji količini; po svoji vsebini ne zasluži v l. 1920, ve-

liko več, kakor samo bibliografsko zabeležitev. Pripovedno slovstvo naših »šolnikov-pisateljev«, ki sicer pridno narašča in po organizaciji programa uspeva v zbirke, pomeni sploh in nasplošno mnogo plehkosti, plitkosti in papirnosti, ki včasih nima niti mej navzdol v neokusnost in skrajni pisateljski diletantizem. Vkoliko je danes Trošt avtoriteta na polju takega »šolniškega« pripovedništva, ne vem. Slutim, da uživa gotov sloves prav tako kakor Gangl vsled svoje starejše slovstvene popularnosti, ki sega pri Troštu še v dobo pred Ganglom v Dom in Svet prvega desetletja. Vsebinska II. zvezka njegove »setve« nima najvažnejšega: poezije. O umetniški samoraslosti govoriti bi pomenilo naravnost neokusnost. Povestica »Petranova Ljudmila« je vsiljivo vzgojna natrpanost tipičnih romanticitet starejše ljudske in vzgojne povesti. »Božični izlet« (iz Kobarida v Čedad) bo morda, kakor si najbrž pisatelj obeta), mala aktualnost.

D. I. P.

Engelbert Gangl: Dolina solz. Tri enodejank e. Ljubljana 1920.

Da Gangl nima dramatičnega daru, je dokazal že tedaj, ko se je bil pojavil ob Cankarju kot nekaj bojevnika za naturalistično dramo. Pozneje je napisal za pokrajinski oder nekako proletarsko trilogijo, ki je morda istovetna z njegovimi tremi enodejankami v »Dolini solz«. Tega ne vem sicer, vidim pa, da je Gangl s to svojo knjigo pokazal ne le da ni dramatičar, temveč tudi da nima ni malo literarnega okusa in da piše s tisto naivno samozadovoljnostjo, s katero so se udeleževali naši starejši rodoljubi, s katero orje Gangl ledino našega mladinskega slovstva in s katero je označil zbirko svojih pesmi: Moje obzorje. Kakor svojčas pri »Sinu« in »Sadu greha« o naturalizmu je Gangl v treh enodejankah nekaj slišal o moderni cikličnosti enodejank in posnel v to obliko tri »proletarske« slike, katere je krstil z banavzično praznim naslovom: Dolina solz. Potem, ko se je razdeklamiral v »Dveh svetovih« v pozi salonskega proletarca in v besednosti plehkega časnikarstva (str. 35), je pokazal v »Dediščini« (67) svojo nespretnost v zgradbi simbolnega filozofizma in hotel podati v »Trpinih« groteskno sliko proletarstva, ki pa baš s svojo kanibalsko »pretresljivostjo« silijo na smeh in kričijo po novem Mencingerju. Da hoče biti Gangl na račun proletarstva v slovstvu aktualen, še ni greh. Greh je, da prav nič ne skuša govoriti iz duše in besede teh ljudi, katerih govorici bi bil mogel prisluhniti vsaj v slovstvu, v proletarski dramí Nemcev, Francozov, Rusov. Kdor pa karakterizuječega govora ne zmore, naj ne piše naturalizma. O okusu Ganglovega visokorečja pa so me poučile sledeče cvetke, ki jih bo spreten parodist z veseljem zabeležil za morebitno porabo: po črevih ropoče kakor majhna nevihta (19), da ne splašim tvoje nežne nature, tvojih mehkih čustev (31), lepe so tvoje besede, Janko! Od drugod ne morejo biti nego iz globokega prepričanja (33), Ne dotikaj se Mare, ne dotikaj se je niti z jezikom (124) in Tvoje besede se glase tako, kakor bi hotele zbadati (124).

Dr. I. Pregelj.

Damir Feigel: Bacili in bacilke. Humoreske. Narodna tiskarna v Gorici. Deset humoresk, domislje v okusu in jeziku prve Feiglove zbirke: Pol litra vipavca. Da jih je baš deset in da spopolnijo označbo v